

Mindeord om Steen Johnsen i Politiken 15. april 2022

Professor emeritus, arkitekt maa Jens Thomas Arnfred skriver mindeord om medstifter af Vandkunsten, professor arkitekt maa **Michael Sten Johnsen** , København, 83 år.

Sten var en kæmpe. Stor, stærk, klog, og ualmindelig sart og tyndhudet. Og så kunne han danse og skrive, male akvarel og fortælle vittigheder, så alle lå flade af grin. Han var skarp i hovedet, kvik i replikken, men også genert, forfængelig, stædig og stolt. Sten var en urkraft af intellekt og længsler og blev hurtigt en samlende faderfigur på tegnestuen Vandkunsten. Plastikfabrikantens søn fra Vanløse fik en særlig pondus på stuen, fordi han var så 'blødt' til stede i sit herredømme. Kom man først indenfor i 'stalden' hos ham, sitrede og smittede hans indignation på vidunderligste vis.

Han kunne se og så ubønhørligt skarpt. Det var aldrig kedeligt at være sammen med Sten. Konstant var han i et opgør med byggeriets trætte rutiner og holdt sig ikke tilbage, hvis magthaverne misbrugte deres magt. Sten kunne blive ved med at se nye muligheder i ethvert problem og lagde hver gang ekstra dimensioner og kvaliteter ind i problemets løsning. Og så skrev han vidunderligt. Uden svulstige adjektiver eller omstændelige forklaringer, men altid med en meningsfuld, lun pointe.

Sten fik os til at blomstre ved tegnebordene, når han citerede den store høvdings ord, at vi »kun har Jorden til låns«. Sten var modig og vild. Som boligbygger var han en lysende begavelse. Han navigerede suverænt i alle skalatrin og var fænomenal til at finde udveje i byggeriets kringelkroge. Han respekterede fru Jensen, men lod sig ikke stoppe ved havelågen. Han vidste godt, hvor skabet skulle stå, og kunne næsten ikke dy sig for også at bestemme, hvad det skulle indeholde.

Sten havde en vidunderlig evne til at løfte det jordnære frem i lyset. Og gøre det helt almindelige til det mest elskelige i verden. Han anså ikke 'det folkelige' som nogen naturlov og vidste, at det skulle iltes for at overleve. Han fnøs ad arkitekt-standens tomme floskler og havde næsten overmenneskelige evner, når det gjaldt om at gøre det jævne til det eventyrlige.

Et hurtigt blik på hans værklister levner ingen tvivl om hans kolossale betydning. Han gjorde arkitektfaget og forsvaret for bygningskunsten til en kamp om livet, og det er jo ikke en dagsorden, der er slut, fordi Sten ikke er her mere. Måske er den netop begyndt.